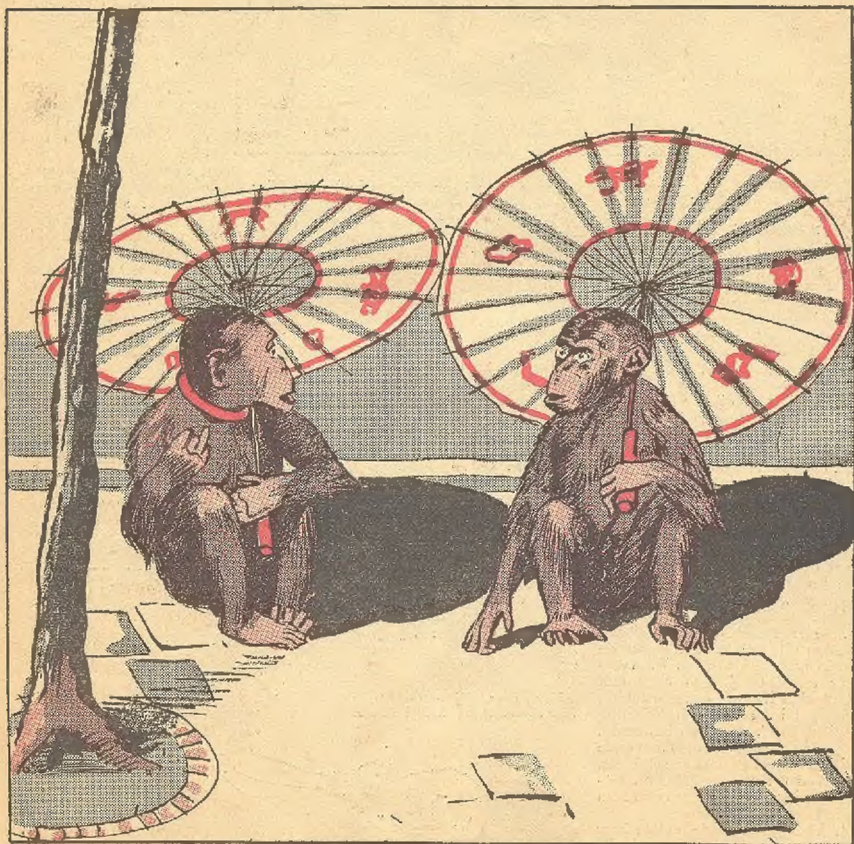
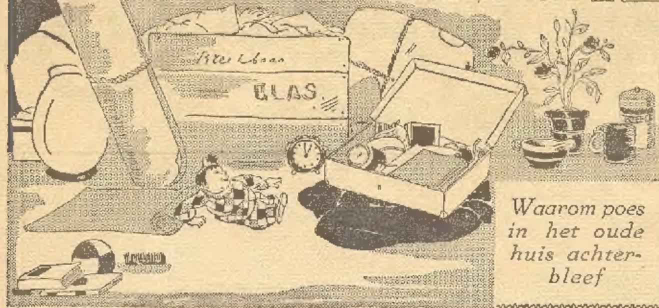
SJORS

BEHOORT BIJ PANORAMA 6 OCTOBER 1938

EEN NA-ZOMERPRAATJE

DE VERHUIZING

Waarom poes in het oude huis achterbleef

GA je vanmiddag mee, Loes?"

„Naar 't nieuwe huis, moe? Graag, dat spreekt vanzelf."

„Magik ook mee?" riep Jan, die in het schuurtje bezig was zijn fiets te poetsen.

„Ja, jij ook. Maar denk er aan, je houdt je kalm, hè," vermaande moeder.

Eigenlijk nam zij Jan liever niet mee, want hij was geen ogenblik te vertrouwen. De nieuwe woning, die zij binnenkort zouden betrekken, lag aan de rand der stad, in de onmiddellijke nabijheid van prachtige bossen en golvende akkers. Er was daar een nieuwe woonwijk aangelegd en Jan, die er anders nooit op stond met moeder en Loes op stap te gaan, vergezelde hen nu trouw, telkens als zij de woning weer eens gingen bekijken.

Moeder stond daarbij duizend angsten uit, dat Jan zou vallen en armen of benen breken. Bij voorkeur rende de jongen over half afgewerkte trappen naar de zolder, omdat hij daar „zo'n prachtig uitzicht had", naar Jan beweerde. Of hij klauterde op de zwiepende ladders der metselaars en schilders, helemaal tot aan de dakgoot, totdat moeder met angstige stem hem naar beneden riep.

't Was gelukkig de laatste keer vandaag. De huizen waren alle nagenoeg afgewerkt en over een week zouden zij de nieuwe woning kunnen betrekken. Vader had de verhuiswagen al besteld.

Wat was moeder blij, dat ze de stoffige, benauwde binnenstad, waar zij haar hele leven gewoond had, kon verlaten! Jan en Loes waren beiden wel kerngezond, maar zij misten toch die echt frisse gelaatskleur, zo aantrekkelijk bij kinderen, die van jongs af buiten wonen.

Jan was juist met zijn fiets klaar, toen moeder aanstalten maakte te vertrekken. Vlug zijn handen gewassen, met een kam door zijn haar en klaar was hij!

Toen zij de nieuwe woonwijk genaderd waren, keek Jan wel 'n beetje op z'n neus. Er stond nergens 'n ladder: de schilders en metselaars waren verdwenen, zodat Jan zich al gauw begon te vervelen. Moeder en Loes hadden het druk genoeg; ze spraken over gordijnen, 'n kleedje hier, een matje daar en ten einde raad slenterde Jan de tuin in of liever gezegd: hij ging naar het lapje grond kijken, dat eenmaal tuin zou worden.

Jan hield veel van bloemen en met een stuk hout gewapend begon hij op het zand af te tekenen, waar volgens hem de bloembedden moesten komen.

„Weet je wat, moe!" riep hij naar binnen, „ik ga mijn schop halen en spit de tuin vast om."

„Ga je gang, jongen. Hier is de sleutel, maar vergeet niet, alles goed te sluiten."

Een week van geweldige drukte was voorbij.

Al 't huisraad stond ingepakt, vader was nog 'ns door alle kamers gegaan of er niets vergeten werd en met 'n zucht van verlichting en 'n voldaan gezicht keerde hij in de „huiskamer" terug.

Wat 'n warboel.

Geen stoel om op te zitten, geen hoekje zelfs om 'n asbak neer te zetten.

Ze konden die nacht bij familie gaan slapen.

De volgende morgen zou voor dag en dauw de verhuiswagen komen.

„Nou, poes, jij amuseert je hier vannacht wel, hè," zei Loes. Poes, die boven op een kussen lag,

„Nou, poes, jij amuseert je hier vannacht wel, hè," zei Loes.

knipte schalks met de oogen en miauwde zacht, alsof ze wou zeggen:

„'t Komt in orde, Loesje. Ik vind 't hier zalig."

„Kom, Loes, we moeten gaan. 't Is tijd om te eten. Je weet, tante is daar steeds heel precies op."

Moeder was met Jan reeds vooruitgegaan.

„Nou, adieu dan, oud huisje," zei Loes met 'n blijden zucht. Een oogenblik later viel de deur met een smak dicht en de poes zat alleen.

't Leek wel, of zij met smart op dit oogenblik gewacht had, want nauwelijks waren Loes en vader weg, of de poes sprong van 't kussen en wandelde bedaard de gang in en toen de trap op naar boven.

Dat was een drukke dag geweest!

's Morgens om zes uur waren vader en Jan al uit de veeren. Vlug 'n kop thee en een paar beschuiten, wat boterhammen ingepakt en naar 't oude huis, waar de verhuiswagen reeds stond te wachten.

Moeder en Loes konden het toen nog wat kalmer doen en zij sliepen 'ns heerlijk uit.

Tante kwam hun 'n kopje thee op bed brengen.

Dat gebeurde niet iederen morgen!

Maar om elf uur, toen de verhuiswagen voor de nieuwe woning aankwam, waren moeder, Loes en tante Mies, die beslist 'n handje wou helpen, present en 't was vier uur gepasseerd voor zij zich 'n oogenblikje rust konden gunnen.

De smid was juist klaar met 't aansluiten der gaskachel en meteen zette moeder water op voor thee.

Loes werd op onderzoek uitgestuurd naar 'n bakker in de buurt en Jan moest voor vader 'n doosje sigaretten halen.

't Was acht uur dien avond voordat ze warm eten hadden en kort daarop ploften allen doodmoe in hun bed.

Loes was zoo opgewonden van de ongewone gebeurtenis, dat zij den slaap niet meteen kon pakken.

Opeens schoot zij rechtop in haar bed.

„Waar is poes?? Die hebben wij heelemaal vergeten!"

Loes was met één sprong bij de deur van haar kamertje.

„Moe, waar is poes?" riep zij.

Moeder sliep reeds half.

„Poes....?"

„Wel, verdraaid," zei vader. „Dat is waar ook. Ik heb ze vandaag nog niet gezien!"

„Hé, Jan, heb jij vanmorgen poes meegebracht in den verhuiswagen?" riep Loes.

„Eh, ja, neen, neen, nu je 't zegt, ik heb 't glad vergeten."

„Nu, dan zit ze nog in 't oude huis. Morgen vroeg zullen we gaan kijken," zei vader.

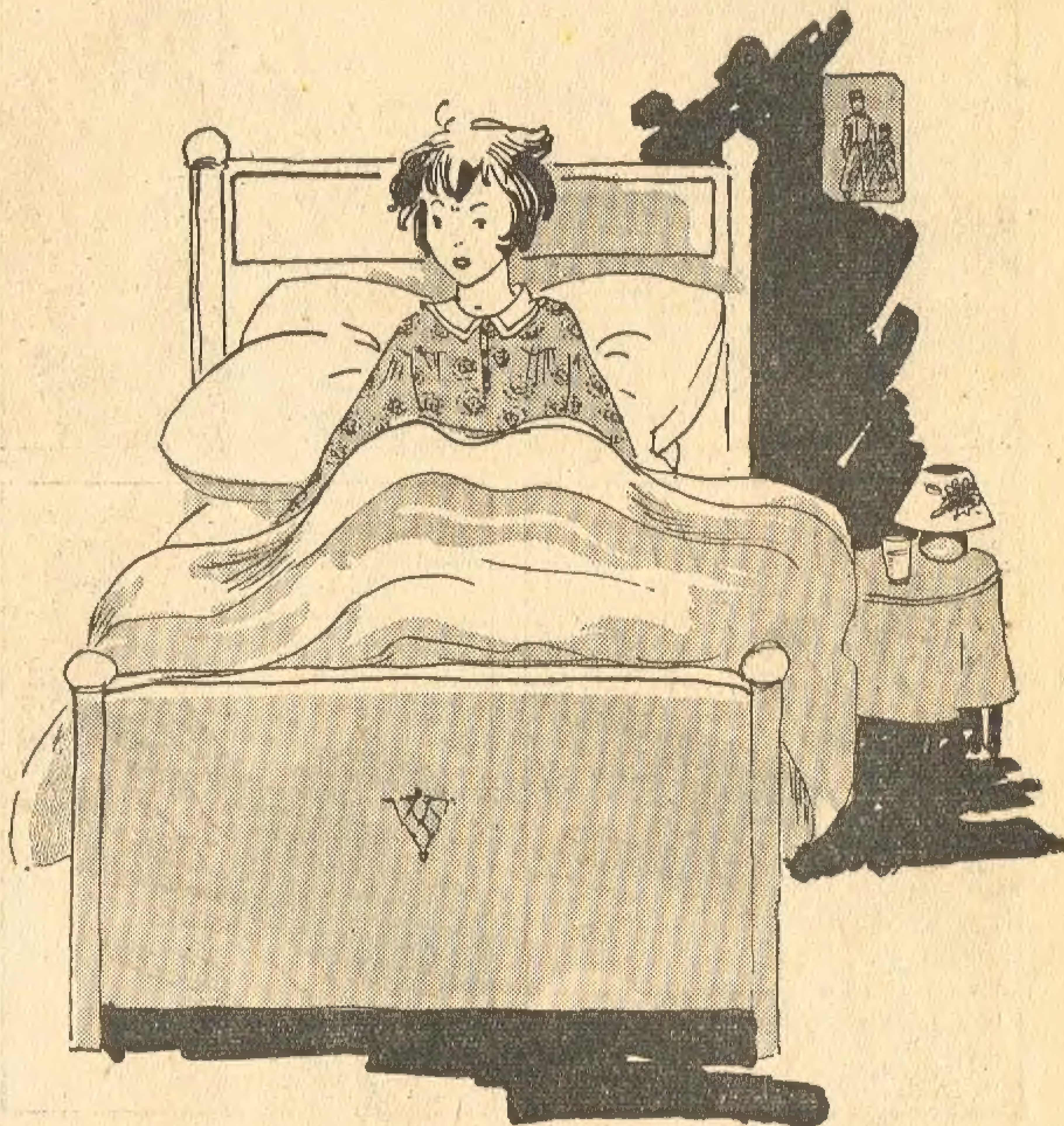
„Als ze maar niet sterft van honger," pruilde Loes.

schreeuwde Jan en hij rende meteen de trap op.

De anderen volgden en zij zagen daar 'n eigenaardig schouwspel.

Poes zat heelemaal op de vliering, in 't hoekje bij den schoorsteen.

Daar stond nog 'n leege schoenendoos.... dat wil zeggen, de doos was leeg geweest, want nu lagen er vier heel kleine witte en zwarte poesjes in!!

Opeens schoot zij rechtop in haar bed. „Waar is poes?? Die hebben wij heelemaal vergeten!"

„Kom, kom, 'n poes is taai en slim."

Den volgenden morgen vóór 't ontbijt al was vader met Loes en Jan op weg naar hun oude woning.

Vader had den sleutel nog niet afgegeven, dus konden zij binnen.

Beneden was poes nergens te zien.

Ook in 't schuurtje niet.

„Poes, poes, poes, poes, poes!" riep Loes.

„Stil 'ns," zei vader, „Ik hoor wat."

„Boven! Zij zit boven!"

„Wat snoezig," zei Loes.

Vader moest lachen.

„Zoo, poes, nu begrijp ik, waarom je hier bent achtergebleven! Zeg, Jan, loop jij eens als de weerlicht naar huis en haal daar 'n mandje met wat zachte doeken erin. Daar zullen we dan de poesjes in zetten en mee naar 't nieuwe huis nemen."

Een uurtje later was poes met haar kroost in de nieuwe woning ondergebracht. Natuurlijk ontbrak het haar niet aan melk en allerlei lekkere hapjes. Dat snap je.

N. HEERKENS

PRINS VALIANT
RIDDER ZONDER VREES
door HAROLD R. FOSTER

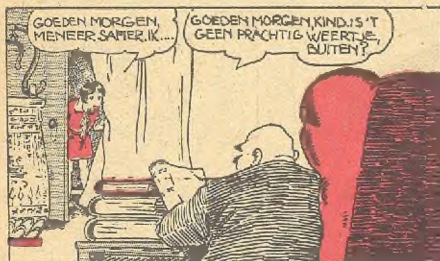

KITTY MUIS EN HAAR HOND

DOOR BRANDON WALSH

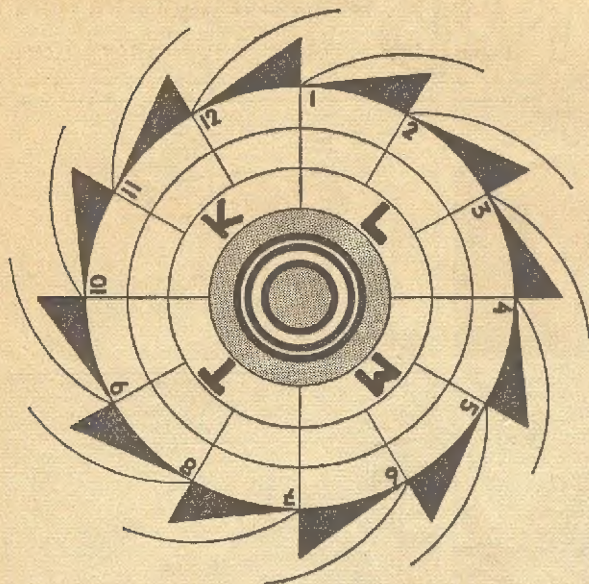

BONT ALLERLEI

Kamradpuzzle

Van buiten af naar het midden van de puzzle toe woorden invullen van drie letters. In elk vakje één letter.

Drie woorden hebben telkens dezelfde eindletter:

1. Een muzieknoot.
2. Plaats waar een gevangene zit.
3. Niet gevuld, ledig.
4. Man van tante.
5. Bekende boom.
6. Kleefstof.
7. Tegengestelde van scherp.
8. Ander woord voor plank.
9. Vervoegde vorm van het werkwoord : ijlen.
10. Onze taal is een . . . waar je flink je best op moet doen.
11. Ander woord voor: ieder.
12. Lichaamsdeel, waar het hoofd op rust.

Bij juiste invulling vormen de gezamenlijke eerste letters iets, wat de meester op school je moet laten doen, als je ondeugend bent geweest. Maar wij geloven vast, dat niemand van onze kleine puzzelaars of puzzelaarsters dat ooit heeft moeten doen.

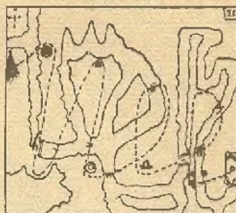

Kreeftenspel

Dit is een leuk spelletje, dat je ook met meerderen kunt spelen. Het gaat erom te beginnen in de cirkel van de kreeft. Er lopen verschillende paadjes naar de cirkels. Je mag zo'n paadje kiezen en steeds verder gaan, maar.... je moet de getallen, die je in de cirkeltjes ontmoet, optellen. Indien je niet heel p r e c i e s aan h o n d e r d komt, moet je opnieuw beginnen, of, wanneer je met velen speelt, val je uit. Wie precies honderd bij elkaar krijgt, wint.

Oplossingen vorig nummer

SPOORZOEKERS No. 11

DE GEVANGEN PUNTJES

SPREEKWOORDENREBUS 6

Geen been in iets vinden.
(G-een-b-een-(in i-ets)-(v-in-d)-(h)en).

Spreekwoordenrebus 7

Wie vindt ze?

Op de tekening komen drie dieren voor: een koe, een konijn en een varken. Maar waar zitten ze? Goed uitkijken. Voor wie ze niet vinden, geven we volgende week de plaats aan.

TWEE INTERESSANTE PROEVEN

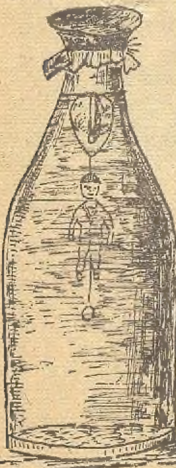
EEN FONTEINTJE

NEEM een middelgroot medicijnflesje, vul dit tot op twee derden met water en sluit het met 'n kurk, waarin een glazen buisje of een rietje zit. Neem dan een inmaakglas, verwarm dit boven een vlammetje en keer het om boven het flesje met water. Aangeraden wordt, het kleine flesje eerst op een stuk karton te zetten, dat goed met water is bevochtigd. Dit sluit de lucht beter af. Drukt men het inmaakglas stevig op het karton vast, dan spuit onmiddellijk een waterstraal uit het flesje tegen de bodem van het inmaakglas. De sterk verwarmde lucht in het inmaakglas koelt af, verkeert dus onder minder sterke druk dan de lucht boven het water in het flesje en die lucht perst het water door het buisje of rietje omhoog, totdat het evenwicht is hersteld.

EEN DUIKERTJE

OM een leuk duikertje te maken, dat op commando omlaag of omhoog gaat, hebben we niet veel nodig: een lege okkernoot, een klein porcelein poppetje, een fles met wijde halsopening en een stukje gummi bal.

De twee helften van de noot plakt men stevig tegen elkaar, doch zodanig, dat aan het spitse uiteinde nog een kleine opening blijft. Met een draadje bevestigt men het poppetje aan de noot en laat alles in 't water drijven. Is het te zwaar, dan bevestigt men een paar schijfjes kurk tussen noot en pop. Is het te licht, dan bevestigt men aan 't poppetje een stukje lood of ijzer, totdat alles zo in 't water hangt, dat de noot b ij n a is ondergedompeld. De hals wordt dan van boven luchtdicht toegebonden met een stuk gummi bal. Drukt men nu met de vinger op de plaat, dan duikt de pop naar beneden en blijft er zolang, totdat de druk ophoudt. Dat komt, omdat door die druk de lucht in de hals van de fles wordt saamgeperst. Die lucht drukt op 't water en doordat de druk b u i t e n de noot nu groter is dan erbinnen, dringen er enkele droppels water in de noot. Ze wordt dus zwaarder en zinkt. Neemt men de vinger weg, dan wordt de druk i n de noot weer groter en het water wordt er uit geperst. Het duikertje klimt weer naar boven. Zo kan men aan de gang blijven. Zorg er echter eerst voor, dat het hele gevalletje goed in evenwicht blijft en de opening in de noot niet te groot is.

SJORS VOORZITTER VAN DE REBELLEN-CLUB

VINDT EEN WAAKHOND!

